PIENI puukello

3/2020

karjalaisen osakunnan jäsenlehti vuodesta 1916

Kokematon kulkuriksi kyllä
myönnän sen
mutta jos vain voimat riittää
omin jaloin kävelen
yli noiden karikkojen
ohi ansojen

–Ilja Teppo, kokematon kulkuriksi

PIENI PUUKELLO

3/2020

4 Pääkirjoitus
5 Q-palsta
6 Osakuntalaisten kesäretki
10 Syyssuruja
14 Poikkeusajan lähtötarina
17 Sananlaskuja Kontiolahdelta
18 Yliopistoikävä ja muuta sen sellaista
20 Sallan suosikit
22 Kirjoittajaksi Puukelloon?

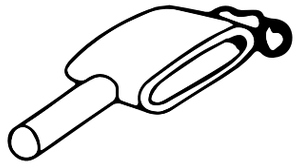

pääkirjoitus

Elämä Kesälahdella oli hyvin erilaista kun nyt kaupungissa.

Tottakai korona vaikuttaa ja näkyy jokaisen arjessa nyt, mutta niin hallitsevalta se ei tuntunut maakunnassa kesällä. Pohjois-Karjalassa arki pyöri muiden asioiden ympärillä. Luonnosta ja omasta rauhasta tuli nautittua eri tavalla. Myös pienissä kyläyhteisöissä tuntui olevan enemmän elämää kun pääkaupungissamme. Yhteisössä kuohahti, kun YLE uutisoi Väyläviraston Karjalanradan kehittämisestä ja Kesälahden sekä Kiteen asemien lakkauttamisesta. Tämä onneksi osottautui uutisankaksi, mutta sai varmasti monet ajattelemaan miten tärkeä toimiva junarata on koko maakunnalle.

Luonto on muuttunut tärkeämmäksi korona-aikana. Ennen kaupunkia katsoessani näin ihmiset ja ihmisten luomat ympyrät. Nyt maisemaa hallitsee betonin ja tiilen muodostamat neliöt. Oma rauha, metsät ja järvet houkuttelevat enemmän kuin kaupungin pölyiset kadut.

Olen haaveillut paljon paluumuutosta, ja niin varmaan muutama muukin. Huomaan olevani kateellinen niille, joilla on talviasuttava mökki. Kun lähes kaikki opinnot ovat etänä ja tapahtumat peruuntuneet, harva asia fyysisesti pidättelee Helsingissä. Uskoisin, että moni ikäisemme nuori miettii maakuntaamme enemmän mahdollisuutena tämmöisenä aikana. Jos ei paluumuuton, niin kesäasumisen suhteen. Toivon ainakin näin.

Sonja Behm,
päätoimittaja

Muistatteko lapsuuden syyslomat, kun ensilumi satoi maahan, ja lomapäivinä pystyi nauttimaan lumileikeistä, kirjaston lainakirjoista sekä ihan vain vapaasta ajasta? Tämä kuvailee ainakin hyvin omia lapsuuteni syyslomia 90-luvulla ja tämän vuosituhannen alussa Lieksassa. Tuolloin ensilumi satoi tosiaan melkein joka vuosi jo lokakuulla, eikä paksu lumipeite sulanut kuin vasta seuraavana keväänä huhti-toukokuulla. Mieleen on painunut myös erittäin hyvin erään joululoman jälkeinen aika, kun pakkasmittari näytti -40 astetta, ja koulussa ei tarvinnut mennä ulos välitunnilla. Ripset jäätyivät ulkona kohmeisiksi, ja paksuimmatkaan vaatekerrokset eivät meinanneet riittää lämmittämään.

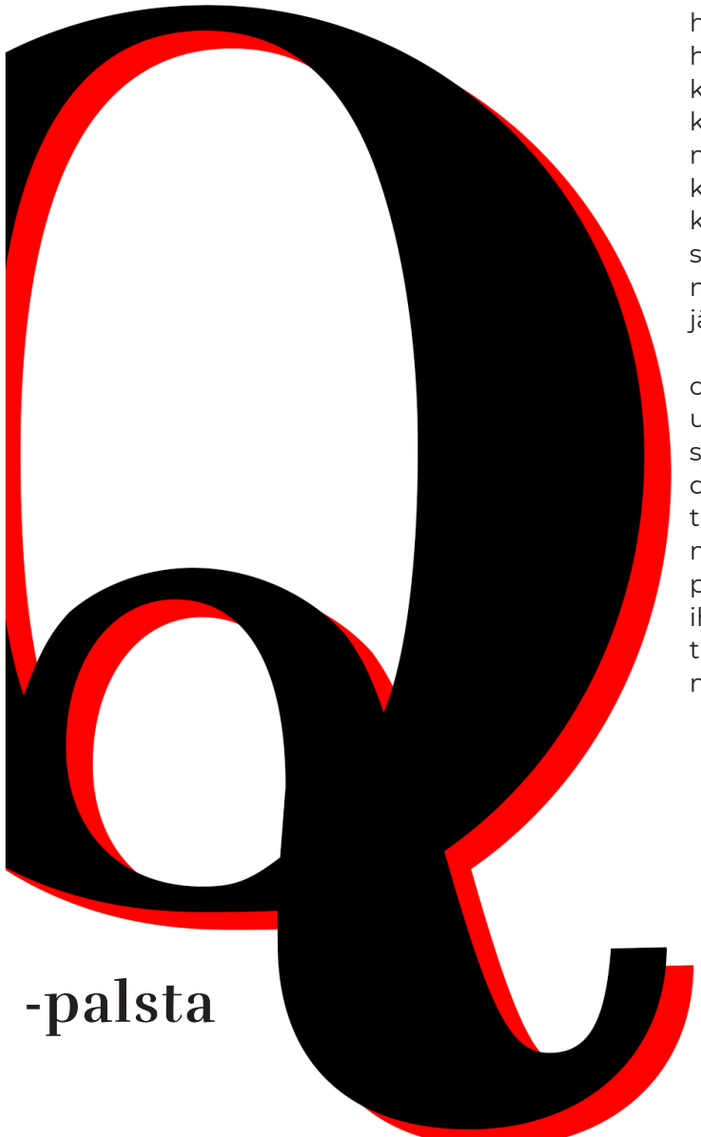

Vaikka vuodet eivät ole samanlaisia, ja vaikka pääkaupunkiseudullakin on eletty monen monta runsaslumista talvea, viime vuodet ovat kuitenkin olleet kaikkea muuta. Tämän Q-palstan kirjoitushetkellä vietetään Suomessa syyslomia, ja olen melko varma, ettei edes Lapissa päästä viettämään lomapäiviä pysyvän lumipeitteen parissa. Pääkaupunkiseudulla tilanne on vielä absurdimpi, sillä olemme saaneet viettää lokakuuta lähes juhannussäihin verrattavissa lämpötiloissa. Viime talvena emme nähneet täällä edes pysyvää lumipeitettä.

Aika näyttää, millainen talvi tästä on tulossa, mutta on sanomattakin selvää, että ilmasto on muuttunut jo näinkin lyhyessä ajassa kuin omana elinaikanani huomattavasti. Etenkin näin syysloma-aikaan tulen itse usein miettineeksi ja jopa kaivanneeksi noita lapsuuteni lomia lumileikkeineen. Rehellisyyden nimissä on kuitenkin sanottava, että lunta enemmän kaipaisin mahdollisuutta lomaan keskellä syksyä, sillä näin oravanpyörässä pyörivänä aika kesälomista joululomaan tuntuu järisyttävän pitkältä ilman taukoa.

Yliopiston lukuvuosi on hyvässä vauhdissa, ja opiskelukiireet saattavat painaa useita teistä. Oli teillä sitten jonkinlainen syysloma tenttiviikkojen aikana, tai joudutte pusertamaan monta tenttiä, muistattehan silti pitää huolta omasta jaksamisesta. Kävelkää luonnossa, nukkukaa pitkään, soittakaa videopuhelu äidille, tai ihan vaan yksinkertaisesti olkaa. Nauttikaa vapaasta ajasta, sillä sitä arvostaa myöhemmin todella paljon.

Kirsi Kauppinen,
Kuraattori

kesäretki

kirjoittanut Olli Pitkänen

On synkkä ja myrskyinen päivä, kuten se muuan koira aloitti. Ei toki yhtä kylmä kuin edellisellä kesäretkellä Tohmajärven Potsipäiville, joilla katsottiin viltit päällä näyttelijöiden esittäessä ilkosillaan saunovansa. Ehkä myrskyinenkin vaikuttaa liioitellulta tasaisen sateen hakatessa tienpintaa matkalla Kesälahdelle.

Eikä sade haittaakaan, koska on olemassa katto. Kolmetoista osakuntalaista tapaa vanhanaikaisessa tasakattoisessa taukopaikassa. Eiväthän nämä huoltoasemat nykyisiä liikennemyymälöitä kauniimpia ehkä ole, ainakaan ulkoa, mutta on niissä iän tuomaa tunnelmaa eri tavalla kuin nykyaikaisissa kolkoissa halleissa. Huoltamotoimintaa ei taideta täälläkään enää pyörittää, vaan huoltohallia koristaa vain muutama auto noilta ajoilta ruokailijoiden ihailtavana.

Ruokailuhan onkin pääasia - ja hyvä seura. Jo yli kolme kuukautta on siitä, kun toiset pakenivat Helsingistä kotiseuduilleen ja toiset sulkeutuivat asuntoihinsa yliopiston sulkiessa ovensa. Näin siis seurueemme syökin iloisella, jälleennäkemisen mielellä Pivangan pöydän varsin mainiota lounasta. Eihän tässä olisi kiire mihinkään, vaan lähdettävä on.

Valkean huoneen seiniä koristavat mustavalkoiset dyynit. Esitteen mukaan ne ovat Kanarialta. Sieltä lienee myös kuva rantakioskista, jota katsellessa voi nähdä samaa mennyttä aikaa kuin vanhalla huoltoasemalla. Muita aiheita Pave Maijasen valokuvanäyttelyssä ovat ”kesälahtelaiset”, ”lastenlapset” sekä joitain sekalaisia kuvia. Näistä retkeläisten huomio kiinnittyy kaupunkikuvaan, grafiitein sotkettua, betonista sillanalusta esittävään.

Sovintolan näyttely on pieni, mutta siellä on divarikin. Kahvilaan ei vielä ole asiaa ruoan päälle, joten joku ehdottaa kierrosta läheisellä kirpputorilla. Sielläkin voi ihmetellä vanhaa tavaraa, kunnes sovitun museovierailun aika koittaa.

Vanha monikerroksinen puurakennus, jyvämakasiini, Kiteen keskustassa kätkee sisäänsä paljon tavaraa. Enemmän kuin

ehtii kunnolla katsoa. Opas pahoittelee Nightwish-osion olevan menossa muihin tiloihin, mutta esittelee innokkaasti pontikka-näyttelyä. Puhuneeko totta vai paneeko omiaan? Ehkä sen ei niin väliä, anekdootit viihdyttävät. Pontikkanäyttelyn lisäksi vinnin täyttää vanha maa- ja kotitalousesineistö. Alaspäin mentäessä on sotaosasto, kameroita, rajanäyttely ynnä muuta.

Sateen lisäksi tuulee. Ajetaan ohi Kesälahden Uukuniemen Papinniemen leirintäalueelle. Perille päästessä kuullaan sähköjen katkenneen. Majoittaudutaan odotellessa mökkeihin, jotka ovat harvassa ketjussa pitkin niemen rantaa. Aallokko ei erityisesti houkuta uimaan, ainakaan ilman saunaa. Mökkien puusaunoihin sähkökatko ei vaikuta, mutta illallisen kohtalo arveluttaa.

Sade taitaa jo heiketä, ja päärakennuksella sähkötkin palaavat. Illallista odotellessa voi kuunnella, kun muusikot valmistelevat illan keikkaa katetulla lavalla. Huono ilma ei houkuttane yleisöä. Muuten leirintäalueen petäjikköniemi on kaunis ja Pyhäjärven vesi kirkasta. Saunasta sinne pulahtaakin ilolla, kunhan syödään ensin biisoniburgerit.

Aamulla herätessä sää yllättää. Ilma on kirkas ja lupaa lämmintä päivää. Viimeisessä kohteessa Parikkalan Patsaspuistossa voi olla tyytyväinen, että sadepäivä oli museopäivä. Kummalliset veistokset, kuin portinpylväät vaan kuin täynnä korvia. Eteen avautuu lukemattomia joogaavia betonipatsaita. Toisella puolen kummallisia hahmoja. Polkuja kulkiessa lisää mielikuvituksellia ihmispatsaita. Ja kukkia, pieniä patsaita, ”salainen puutarha” lammen ympärillä, irvokkaasti nauravia patsaita, vajaan tehty museo, kukkia patsaan sylissä, taidenäyttelyhuone, kissapatsas. Ja kaiken keskellä kymmenittäin sammaloiuneita joogaajia.

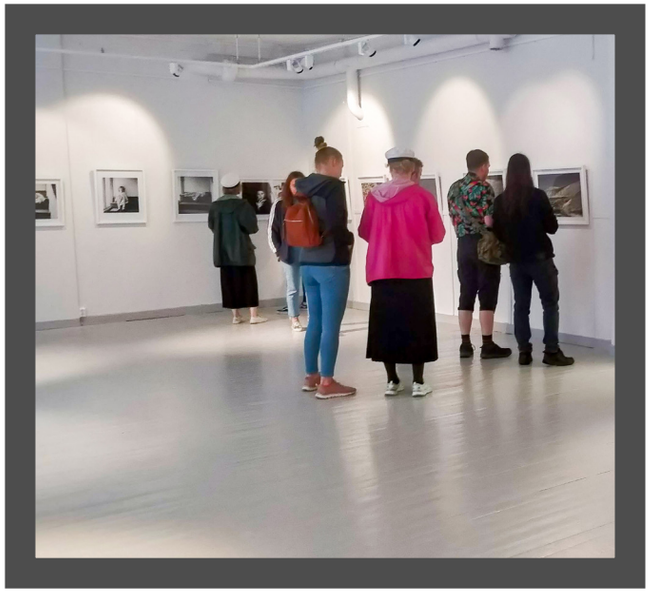

- Kesälahti
- Kitee
- Uukuniemi
- Parikkala

SYYSSURUJA

kirjoittanut Pihla Kokkonen

Tämän syksyn ensimmäisenä koulupäivänä ystäväni ajoi varhain aamulla koululle, meni istumaan luokkaan ja jutteli ihmisten kanssa kasvokkain. Päivän päätteeksi saatettiin järjestää kotibileet tai mennä porukalla baariin jatkoille. Luokassa ihmisten välissä oli tyhjää tilaa, pöydillä oli käsidesiä ja maskeja suositeltiin käytettäviksi. Varotoimenpiteet toimivat kuitenkin lähinnä muistutuksena ulkomaailman hämmentävästä todellisuudesta. Pohjoiskarjalaisessa ammattikorkeakoulussa elämä vaikutti sujuvan varsin normaaliin tahtiin.

Kuuntelin hieman kateellisena kaverini kertomuksia lukuvuoden aloituksesta. Itse istuin aamu varhain zoomin ääressä putsaamassa kameraa ja kuuntelemassa tietokoneen välittämää mekaanista puhetta. Koulunkäynniltä tämä ei tuntunut, vaikka töitä riitti ja kaikki oli uutta ja sekavaa. Aloin jopa kaivata tuskaisia aamuherätyksiä ja kouluun tarpomista räntäsateessa.

Tilanne vaikutti samanlaiselta ympäri maailmaa, mutta joensuulaiskoulu muodosti poikkeuksen. Paikallisessa yliopistossa opiskeleva kaverinikin oli yhtä eristyksissä kuin me täällä Uudellamaalla. Siskoni elämä taas on siirtynyt kokonaan tietokoneen ympärille, eikä hän enää välttämättä koskaan koe normaalia koulupäivää. Siksi tuntui oudolta ajatella, että jossain ihmiset todella elivät niin kuin ennen vanhaan. Vaikka onnistuin välillä kesän aikana uppoutumaan valheelliseen normaaliuden tunteeseen, muistutteli näkymätön uhka aina välillä itsestään. Epämää-

räinen syyllisyydentunne saattoi vaivata täpötäydessä pikaruokapaikassa. Tai pubissa kello kuudelta illalla, jolloin oli vielä väljää. Mitä jos ilmassa leijuikin koronapilvi?

Moni välttelee nykyään Uudellemaalle matkustamista. En ihmettele. Jos jossain on vielä jäljellä pala normaalia todellisuutta, en itsekään haluaisi kenenkään häiritsevän sitä idylliä. Ehkä ystäväni kertomukset toimivatkin minulle nyt jonkinlaisena eskapismina. Tuntuu liian epätodelliselta edes haaveilla ulkomaanmatkoista tai ravintolailloista, mutta normaali koulupäivä kuulostaa jotenkin kohtuullisemmilta tavoitteelta. Ystäväni on kuitenkin muistuttanut minua siitä, että normaalikin todellisuus on olemassa eikä nykyiseen elämänmenoon pidä tuudittautua ikuisiksi ajoiksi. Elämä ei koostu loputtomista zoom-tuokioista ja ihmisten karttelemisesta. Toivon, että pääsen taas ensi keväänä valittamaan ystävälleni liian aikaisista herätyksistä ja junista, jotka saapuvat asemalle etuajassa. Siihen asti keksityn vain kuuntelemaan hänen ihmeellisiä kertomuksiaan tavallisesta elämästä.

POIKKEUSAJAN LÄHTÖTARINA

kirjoittanut Elli Luukkainen

Vuosi sitten yksi viime vuosien suurimmista haaveistani näytti tulevan toteen: Helsingin yliopisto näytti vihreää valoa ja sain hakea vaihto-opintoihin Belgradin yliopistoon Serbiaan. Edessä oli vielä hakeminen itse Belgradin yliopistoon. Painoin lähetä-nappia ja laitoin lopullisen hakemuksen kaikkine liitteineen matkaan vappuaattona. Tein sen oman huoneeni sohvalta käsin opiskelijahaalarit jalassa, kämppisteni jo kilistellessä vappuskumppaa viereisessä huoneessa. Seitsemisen viikkoa aiemmin elämä oli siirtynyt koronaviruksen johdosta neljän seinän sisään. Samalla päivittäinen haaveilu Belgradiin muutosta oli hiipunut. Hakemusta lähettäessäni syksy tuntui henkisesti todella kaukaiselta, enkä uskaltanut juuri luottaa, että lähtö tulisi toteutumaan. Mutta liikutuin silti ja päätin iloita - Belgrad oli mahdollisesti yhden askeleen lähempänä.

Ensikosketukseni Belgradiin oli vuonna 2010, kun kuulin Serbiaa edustaneen Milan Stankovićin laulavan kaupungista ja Balkanista Euroviisuissa. Milanin musiikista innostuneena halusin oppia kielen ja vuotta myöhemmin lähdimme äitini kanssa Balkanille. Matkan pääkohde oli Belgrad, jossa vietimme kaksi viikkoa. Oloni oli heti kotoisa. Se oli rakkautta ensisilmäyksellä. Olen sen jälkeen käynyt kaupungissa usein ja halunnut aina palata. Pari vuotta sitten tajusin, ettei käyminen enää riittänyt. Halusin asua Belgradissa, elää siellä arkea ja kokonaista elämää. Vuosien kuluessa Milan Stankovićin fanitus oli johtanut opintoihin ja urahaaveisiin Balkanin parissa.

Sain hyväksymiskirjeen Belgradin yliopistosta kesäkuun lopussa. Koronatilanteen johdosta ilmassa oli kuitenkin epävarmuutta. Vaihtoon lähtevien infotilaisuudessa kehotettiin asettamaan oma aikaraja sille, mihin mennessä haluaa varmuuden vaihdon kohtalosta, jos tilanne jatkuisi epävarmana. Helsingin yliopisto antoi vaihtoon valituille vallan tehdä päätöksensä itse, joten skenaarioita oli kolme: opiskelija voisi perua vaihdon itse tai päättää lähteä, ellei kolmas vaihtoehto, eli vaihdon peruminen vaihtoyliopiston toimesta,

toteudu. Tiesin, etten peruisi lähtöäni itse missään tilanteessa, vaikka elämä myös vaihdossa tulisi olemaan poikkeuselämää. Se päätös ei vaatinut harkintaa.

Koronatilanne Serbiassa heikkeni heinä-elokuussa nopeasti, joten odotin huonoja uutisia vaihtoyliopistosta. Samalla aloin kuitenkin järjestellä asioita (vaihtoon ei lähdetä noin vain). Täytyi löytää asunto (ja selviytyä siitä serbiaksi), hankkia vakuutus ja viisumi Serbiaan, alivuokrata oma huone Helsingissä (tämä jännitti, sillä vaihdon peruuntuessa edessä olisi muutto kotikotiin Kesälahdelle), järjestää muutot, hankkia lennot ja niin edelleen. Pelkäämiäni uutisia vaihdon peruuntumisesta ei tullut ja syksyn saadessa viralliset luvut uusista tartunnoista Serbiassa alkoivat taittua. Belgradin yliopistolta ei tullut ennen lähtöä edeltävää viikkoa mitään muutakaan informaatiota, joten en osannut vastata kysymyksiin siitä, kuinka opetus vaihdossa tapahtuisi. Itseäni se ei juuri haitannut, lähtövalmisteluissa ja omassa elämässä (jossa tietenkin juuri ennen lähtöä tapahtui suunnilleen kaikki mahdollinen) oli sen verran hommaa, etteivät Belgradissa odottavat opinnot olleet ensimmäisenä mielessä. Viimeiset viikot Suomessa olivat täynnä suuria tapahtumia ja rakkautta, mutta myös stressiä ja epävarmuutta. Lähtöpäivä muuttui kolme kertaa ja Belgradiin pääsyn fiilistely tuntui lentoaikataulujen heitellessä hankalalta. Jossain vaiheessa harkitsin vakavasti, että valitsisin joku päivä samana päivä lähtevän lennon ja toivoisin, että sillä pääsisi perille asti.

Tajusin lähdön todella olevan käsillä Helsinki-Vantaan lentokentällä, kun istahdin pakkaamaan tax freestä ostamiani salmiakkeja ja Fazerin suklaita. Hengitin syvään ja katsoin ympärilleni. Siinä sitä nyt oltiin, viimeinkin ja samalla aivan yhtäkkiä. Olin odottanut sitä hetkeä lakkaamatta ainakin vuoden, toisaalta taas yrittänyt olla haaveilematta liian hartaasti, jos joutuisinkin pettymään ja vaihtoa ei olisikaan tullut. Suklaat ja salmiakit vielä sylissäni sain viestin vuokranantajiltani Belgradissa, jotka ehdottivat, että tulisivat hakemaan minut lentokentältä. Jatkolennolla Wienistä Belgradiin kuuntelin erityisellä hartaudella ja onnesta soikeana serbiankieliset kuulutukset. Saavuttuamme asunnolleni myöhään illalla samassa kaupunginosassa asuva ystäväni oli vastassa ja vei minut vielä luokseen syömään ja tervetuliaisrakijalle. Radiossa soi peräkkäin monta lempikappalettani. Nähdessään liikutukseni ystäväni sanoi: “olet oikeasti täällä!”

Sananlaskuja Kontiolahdelta

“Helle laiskalla syödessä,
vilu työtä tehdessä”

“Hulluu ei panna herraks,
eikä viisaskaan rupee”

“Ei huoletonta huttua saa
syödä ennenkuin kuoltuansa”

“Tuloo se vuoro vieraanni”

“Yks kiv ei koskessa paljoo
vettä lämmitä”

–Suomen kansarunousarkisto,
Suomen kirjallisuuden seura

Yliopistoikävä ja muuta sen sellaista

kirjoittanut Aliina Riionheimo

En ole käynyt Metsätalolla yli puoleen vuoteen. Viimeksi olin siellä kai sillä samalla viikolla, kun opetus vaihdettiin keväällä etäopetukseen. Nyt syksyllä kaikki kurssini ovat etänä. Etäopiskelurytmiin pääseminen on ollut hankalampaa kuin keväällä, jolloin olin päässyt jo kiinni normaaliin opiskelurytmiin. Nyt opiskelurytmi on vaatinut hapuilua, kun kaikki onkin aivan eri tavalla kuin ennen.

Tämä on (ainakin toivottavasti) viimeinen lukuvuoteni yliopistolta ja tuntuu absurdilta ajatella, että kevätkin menee ehkä etänä. Enpä olisi vielä tämän vuoden alussa uskonut, mitä tästä vuodesta tulee. Opiskelijaelämästä on pudonnut pois moni tuttu ja turvallinen asia, kuten normaalit luennot ja opiskelijatapahtumat. Välillä tämänhetkinen tilanne tuntuu vain joltain oudolta unelta.

Olen kaivannut vanhaa normaalia elämää. Mitäpä sitä kieltämään. Kaipaan sitä, kun oli vielä mahdollista jutella kavereiden kanssa ennen luentoa ja luennon jälkeen. Kaipaan sitä, kun oli vielä mahdollista lähteä luennon jälkeen spontaanisti Unicafeen syömään. Kaipaan sitä, kun kaikki opiskelu ei tapahtunut kotona.

Nyt iso osa sosiaalisesta elämästä on niin sanotusti ruudun takana. Samoin ovat opinnotkin. Opiskelun ja vapaa-ajan raja hämärtyy helposti. Välillä tilanne turhauttaa, vaikka on tietenkin selvää, että nyt ei voi toimia samalla tavalla kuin aikana ennen koronaa. Se ei kuitenkaan estä kaipaamasta sitsejä, approja ja muita tapahtumia.

Olen hiljattain tehnyt sellaisen havainnon, että sosiaalinen media ei korvaa ihmisiä. Sosiaalisen median alustoilla on helppo pitää yhteyttä eri ihmisiin, mutta ainakaan omalla kohdallani se ei ole sama asia kuin ihmisten tapaaminen kasvotusten. Ainejärjestön sieniretkelle osallistuminen oli onneksi virkistävä tuulahdus sosiaalisen elämän puolella.

Etäopiskelun todellisia voittajia taitavat olla lemmikit. Koiramme on selvästi nauttinut siitä, kun olemme sen kanssa kotona. Keväällä se tosin oli tilanteesta vielä hämmentynyt, ja kesällä sen piti tottua taas olemaan myös yksin, kun kesätyöt alkoivat.

Tämä vuosi on ollut iso osoitus siitä, miten kaikkea ei voi suunnitella etukäteen. Tänä vuonna moni tapahtuma peruuntui ja korona sotki jopa kesätyökuviot. Ensi vuoden tärkein suunnitelmani on maisteriksi valmistuminen. Toivon todella, että tämän lukuvuoden jälkeen minulla on vihdoin ja viimein tutkintotodistus kädessä.

SALLAN SUOSITUKSET

kirjoittanut Salla Kuittinen

Sallan suositukset
on Pienen Puukellon
juttusarja, jossa
Salla suosittelee
parhaita matkailukohteita
Pohjois-Karjalasta.

Enon Dona

Enolainen ravintola Dona ehtikin jo nousta maailman kartalle Riku Rantalan kolumnista “Suomi on täynnä kätkettyjä aarteita, kaksi niistä löysin Pohjois-Karjalasta” (Helsingin sanomat 8.6.2019). Paikkaa on pakko suositella myös osakuntamme lehdessä, koska vastaavaa en ole vielä muualta löytänyt. Ravintolarakennuksen ulkomuotoa ei kannata säikähtää. Rakennus muistuttaa lähinnä purkukuntoista hallia ja ensimmäistä kertaa paikalla ruokaillessani mietin, voiko täällä oikeasti olla yhtään mitään syömäkelpoista. Rakennus kätkee kuitenkin sisälleen mielestäni yhden Joensuun parhaimmista ravintoloista.

Kesän aikana kävin testaamassa Donaa peräti kolme kertaa ja jokaisella käynnillä sain yllättyä positiivisesti. Ensimmäisellä käyntikerralla paikka oli melko täynnä ja tilauksia sateli tasaiseen tahtiin tiskille. Tilasimme testiporukan kanssa suositeltua intialaista ruokaa liha- ja kasvisannoksen. Ruoka oli mainiota ja naanleipä vastapaistettua. Annokseen kuului mukana riisi. Toisella kerralla päädyimme myös intialaiseen. Kokeilimme makeaa naanleipää sekä mangolassia hiukan tulisemman ruuan kyljessä. Jälleen kerran annokset olivat aivan loistavia. Kolmannen kerran tilaseimme “suomalaisesta menusta” pitsan sekä kebabrullan. Nämä olivat peruskauraa, hyvää, mutta ei mitään tajunnan räjäyttävää.

Paikan paras anti on selvästi intialaisessa ruuassa, joka on tehty rakkaudella. Hintataso on intilaisessa hiukan korkeampi, mutta näin maukkaista annoksista maksaa mielellään hiukan ekstraa. Intialaista ruokaa tilatessa kannattaa varautua odottamaan hiukan pidempään, mutta pitsat ja kebabit valmistuvat suhteellisen nopeasti.

Terassilta pääsee kesäaikaan ihailemaan Enolaista kylänraittia ja ravintolasta on mukava jatkaa iltaa Keskuskahvioon tai vasta avattuun Hutikkaan. Kannattaa siis kokeilumielessä joskus pyrähtää Joensuussa käydessään Enossa syömässä ja katselemassa paikallisia asukkaita.

Pizzeria Dona saa 5/5 Sallan suosituspistettä

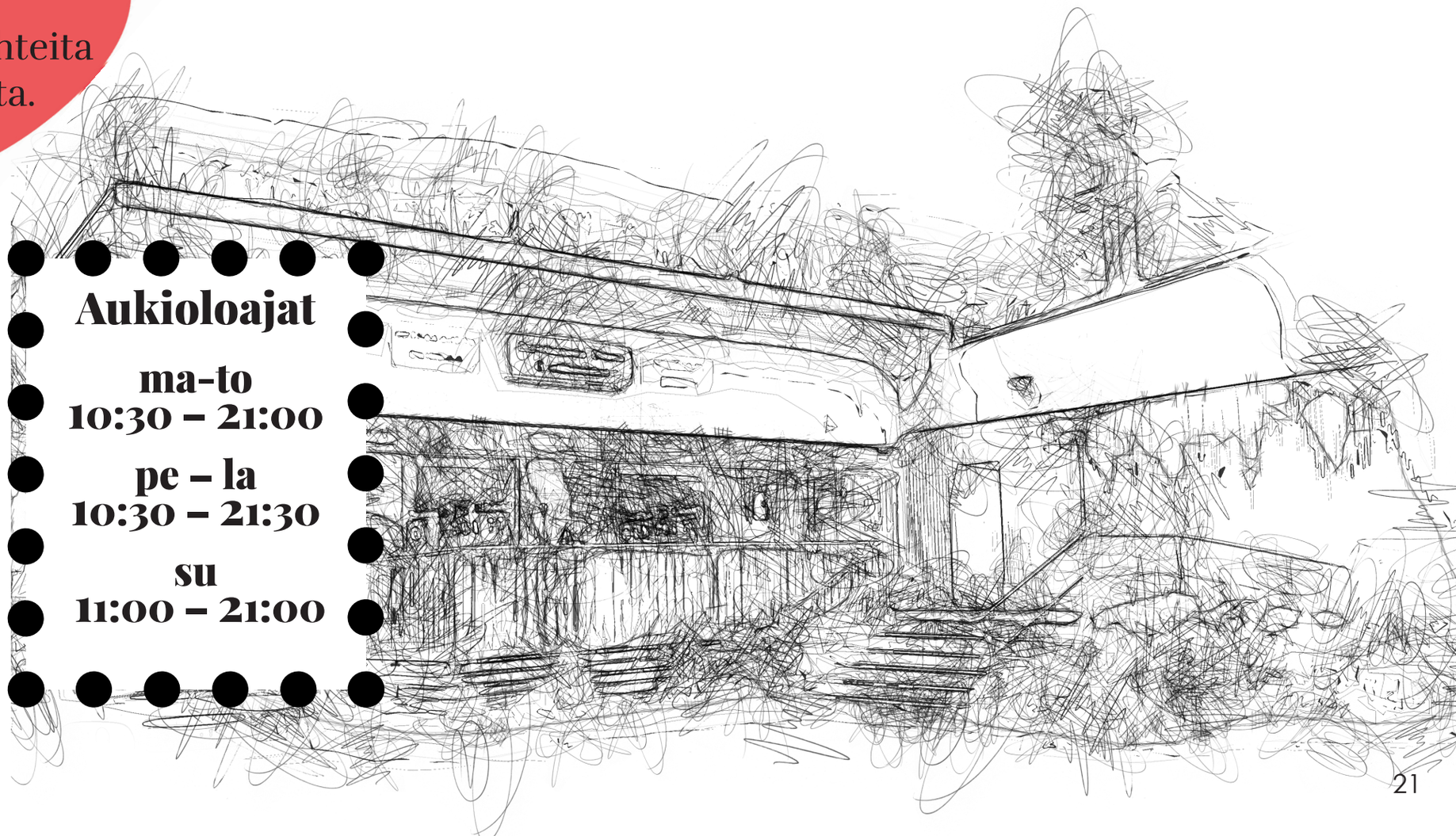

Aukioloajat

ma-to
10:30 – 21:00

pe – la
10:30 – 21:30

su
11:00 – 21:00

Kirjoittajaksi Puukelloon?

Puukelloon voivat kirjottaa kaikki osakunnan jäsenet ja seniorit. Aihe ja tyyli on vapaa!

Toimita kirjoituksesi päätoimittajalle sähköpostilla.

Pieni Puukello
ISSN 0359-1271

Julkaisija
Helsingin yliopiston
Karjalainen Osakunta

Päätoimittaja & toimitussihteeri
Sonja Behm
sonja.m.behm@gmail.com

Painopaikka
Picaset Oy, Helsinki

Painos
200

Toimituskunta
Salla Kuittinen, Alina Riionheimo, Aida Piirainen, Ida Vokkolainen

Ilmestyminen
neljä kertaa vuodessa

Pieni Puukello saa HYY:n järjestölehtitukea

Kiitokset
Olli Pitkänen, kesäretken kuvaajat, Pihla Kokkonen, Elli Luukkainen

Kuvat
Kansi Sonja Behm, kuvassa Kesälahden Sovintola - yksi osakunnan kesäretken kohteista
s. 6, 10, 12, 16, 17 Rawpixel
s. 13 Arvo Ahokas (Kesälahti-Seura)
s. 26 Rista Eeva SER, Helsingin kaupungin museo
Takakansi Sonja Behm

A
Posti Oy

Posti Green

4/2020 vastaanottaa juttuja 31.11. asti